

Krisztián már hajnalban kint volt a pályán. Az aszfalt csillogott a kora reggeli párától. Fejére igazította bukósisakját, és már bent is ült a versenyautójában (természetesen Aston Martin), a volánnál.

A gázpedálra lépve hamarosan érezte, ahogy a hirtelen hatalmas sebesség az üléshez préseli. Másodpercek alatt érte el a százötven, kétszáz, kétszázötven, végül 321,9 (!) kilométer per órát.

– Na eeez igen! – kurjantotta lelkesen, miközben magabiztosan bevett egy kanyart.

Úgy érezte, mintha az autó valósággal repülne vele. Imádott a pályán lenni, itt érezte magát a legszabadabbnak.

De ma nem csak kedvtelésből jött ki edzeni: csupán pár hét volt vissza a nagydíjig, ahová idén először - a versenyzők és a szurkolók szemében igazi újoncként - Krisztián is bekerült!

Fiatal pilótaként kivételesen magán a versenypályán volt lehetősége néhány napig gyakorolni, nem akart elszalasztani egyetlen percet sem a rendelkezésre álló időből. Minden nap hosszas órákat töltött a pályán, egyre csak rózta a köröket, újabb és újabb saját rekordokat állítva fel.

Délután volt már, mire egy kis szünetet tartott. Felült a lelátóra, és a magasból figyelte a különös alakú pályát. Időközben több pilóta is megjelent és edzeni kezdett a pályán, versenyautóik onnan a magasból úgy festettek, mint megannyi mérgesen szaladgáló pici hangya.

– Már csak pár hét a nagydíjig... – szólalt meg egy hang Krisztián mögött. A fiú meglepve fordult hátra.

– Ó, szia! Észre sem vettem, mikor ültél ide...

Phuong Vietnámból érkezett. Neki is ez lesz az első Forma-1 nagydíja. És nemcsak ez a különleges a jelenlétében, hanem képzeljétek el, Phuong egy láány! Neve pedig magyarul főnixet jelent.

Ott ült hát ez a lány Krisztián mögött, és piros sisakját az ölében pihentetve barátságosan mosolygott a fiúra.

Beszédbe elegyedtek.

– Mondd csak, Krisz, te miért vagy versenyautó pilóta? – kérdezte.

Krisztián nem számított a kérdésre. Mit feleljen? Hogy a világ legeslegmenőbb foglalkozása az, hogy valaki Forma 1-es versenyző lehet? Vagy hogy imádja a sebességet? Rengeteg pénzt keres? De nem, valahogyan egyik választ sem érezte teljesen a magáénak.

– Mindig is arra vágytam, hogy szabad lehessenek, úgy igazából. Hogy ne legyen körülöttem korlát, ami visszatart, semmi, csak én és a szabadság... És amikor a pályán vagyok, akkor ezt érzem. Amikor átlépek és megdöntöm a határait, akkor szabad vagyok.

Phuong bólogatott.

– Igen, nagyon is átérzem, amit mondasz.

Egy darabig mindketten hallgattak, majd Phuong még egyet kérdezett:

– De nem érzed furcsának, hogy a pályán körbe-körbe, ugyanazokat a köröket róva keressük a szabadságot?

Krisztián nem értette. Hiszen a Forma1-nek épp ez a lényege: teljesíteni a pályát, újra és újra, mindig jobban.

- Tudod – folytatta Phuong -, a szabadság számomra valami mást jelent. Ennél is többet... Elhagyni ezeket az ismétlődő köröket. Kilépni a kényszeres körforgásból, és átlépni valami újba, az ismeretlenbe. Még nem tudom, hogyan érhetem ezt el, de nagyon vágyom a valódi szabadságra!

Phuong egy darabig még csendesesen ült, majd egy határozott mozdulattal a fejére húzta sisakját és búcsút intett a fiúnak. Ezután legaloppozott a lelátó lépcsőin piros autójához, melynek hátsó szárnyán Krisztián a P,H,O,E,N,I,X – azaz FŐNIX feliratot olvasta.

– Nahát, ez meg milyen csapat? Hogy lehet, hogy erről még sosem hallottam? – gondolta magában Krisztián.

Aztán szedelőzködni kezdett – még rengeteg edzés várt rá.

A következő napokban Krisztián az eddigieknél is keményebben edzett. Újabb rekordot döntött meg, és a kanyarokat olyan precízen vette be, hogy szinte már lassítania sem kellett. Amint végzett egy futammal, sokszor pihenni sem állt meg, már állt is a rajthoz, hogy újrakezdje a köröket és még jobb időt menjen.

Phuong szavai azonban sehogy sem hagyták nyugodni. Újra és újra eszébe jutottak, bárhogyan is próbált tudomást nem venni róluk: *„nem érzed furcsának, hogy a pályán körbe-körbe, ugyanazokat a köröket róva keressük a szabadságot?”* Meg *„kilépni az ismétlődő körökből az ismeretlenbe”?*

- Igen, talán igaza lehet... – gondolta.

Végül elérkezett a nagydíj!

A verseny előtti nap időmérő edzésén olyan szuper idővel teljesített Krisz, hogy Verstappen és Russel után a harmadik helyről rajtolhatott!

A nagydíj napján aztán sor került a szokásos pilótaparádéra, amikor is Krisztián először mutathatta meg magát nyilvánosan is a szurkolóknak, sőt, még néhány interjút is adott.

A szerelők alaposan felkészítették az autókat, majd mindenki meghallgatta a himnusz.

Ezután jöhetett a felvezető kör, majd végül a legizgalmasabb, legfeszültebb pillanat: a Rajt!

Sorra villant fel az indulást jelző öt piros lámpa. Krisztián szíve a torkában dobogott. Majd a lámpák kialudtak, és: Start! Gázt adott, és előre tört.

Azonnal leelőzte Russelt és csupán egy hajszálnyira volt lemaradva Verstappentől.

Sokáig haladtak így hajtűkanyarról hajtűkanyarra, amikor egyszer csak Alonso vágott közéjük. Kriszt ez váratlanul érte, ezért egy kanyart kissé ügyetlenebbül vett be, néhány másik versenyzőt engedve maga elé. Ám hamar összeszedte magát.

– A 7-es pilóta az Aston Martin csapatából sorra előzi le versenytársait! – közvetített lelkesen a kommentátor. – Norris... Alonso... úgy látszik, ma Hamilton sincs elég jó formában... Russel... Verstappen az 1-es rajtszámával... és igen, a 7-es rajtszámú versenyző van az élen!

Krisztián még soha nem érzett ekkora adrenalin-löketet, mint most. Ő vezetett! Senki nem volt előtte!

Bevett egy kanyart jobbra, majd még nagyobb gázt adott...

Ám ekkor egy másik versenyautót pillantott meg maga előtt. A semmiből tűnt elő. Piros volt, és se nem Mercedes, se Ferrari vagy McLaren...

– Ez Phuong! – döbbsent meg a fiú. – Dehát mit keres itt? Azt hittem, én vagyok az első helyen...

És ekkor feltűnt a következő éles kanyar az út végén jobbra.

Ám Phuong nem kanyarodott...

Valami egészen megdöbbentő történt ekkor.

A kanyar előtt, az út folytatásaként egy új út jelent meg, mely enyhén, de felfelé emelkedett.

Phuong ekkor még nagyobb sebességre váltott, és egyenesen ráhajtott az új útra. A visszapillantótükréből egyenesen Kriszre nézett, és egyet kacsintva rámosolygott.

Ekkor az idő mintha a század részére lassult volna. Villanásnyi idő alatt futott át Krisztián fejében megannyi kérdés:

– Akkor hát jobbra vagy egyenesen? Ha most jobbra kanyarodom, már csak egy kört kell megtennem, és talán én nyerek. Én lehetek a legjobb... De mi lesz azután? Újabb futamok, versenyek következnek, még gyorsabb lehetek, még nagyobb rekordokat állíthatok fel, de... valóban ezt akarom? Azért lettem autóversenyző, hogy szabad legyek... De tudom egyáltalán, mi a szabadság? Az igazi szabadság?

Újra beléhasítottak Phuong gondolatai: *Vajon megtalálhatjuk-e a szabadságot, ha folyton ugyanazokat a köröket rójuk - vagy csak akkor, ha az ismétlődő körökből kilépünk az ismeretlenbe?*

És ekkor a szívében megszületett a döntés.

A kormányt egyenesbe állította, majd: padlógáz!

Még soha nem ért el ilyen óriási sebességet, mint akkor. Négyszáz, ötszáz, sőt, ki tudja hány kilométer per órával száguldott.

Az út emelkedni kezdett alatta. Már nem az aszfaltos utat látta maga előtt, nem is a közönséggel teli lelátót, hanem a tiszta, hatalmas kék égboltot, melyen egy szivárvány ívelt keresztül.

Végtelenül szabadnak érezte magát.